

Després de la violació del convent pel governador civil. Els estudiants de Catalunya a l'avantguarda de la lluita contra el S.E.U.

Com els anys passats, aquest any també els universitaris catalans han donat l'exemple. L'exemple de fermesa, de serenitat, i també de claretat en els objectius. ¿ Què es pot demanar de més clar que un sindicat pels propis estudiants, on es puguin estudiar i plantejar els problemes dels estudiants, sense que la Falange hi hagi de nomenar els seus «comissaris»? No és això el que regeix a tots els països lliures? En tot cas el recolzament que ens donaren els represen-

tants de les organitzacions estudiantils internacionals indica que és arreu del món avui que el SEU serà refusat pels universitaris.

Fermesa i serenitat que el governador civil volgué transformar en diada de provocació i de dol: ¿ Reunir-se en un convent és un delictes? L'estat que naixé de la Cruzada havia d'acabar així! I els bisbes nomenats pel Cap de l'estat havien d'acabar així també: L'autorització que Modrego donà finalment a la policia és

equivalent a la famosa pastoral dels bisbes beneint la guerra civil: l'imatge és forta però no n'hi ha d'altre.

No hi fa res. Els universitaris catalans reunits en Assamblea lliure llençaren al món el seu missatge. I, seguint el seu exemple, els estudiants bascs de Bilbao, els castellans de Madrid, els valencians de la terra germana, dreçaren les Assamblees Lliures que tard o d'hora acabaran triomfant i lliberant la pròpia Universitat, per fer-ne l'Universitat del Poble.

Endavant

ORGAN DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

FEDERACIÓ
DEMOCRÀCIA
SOCIALISME

Nº 150 (Nova etapa)

Abril del 1966

Editorial Un gran partit per les esquerres de Catalunya

El problema es planteja a França com a Itàlia: la creació del gran partit de la democràcia socialista. A Alemanya, a Bèlgica, a Anglaterra la situació es més clara puix els partits socialistes d'aquests tres països han sabut ja fa anys, representar el gran corrent democràtic sense exclusives dogmàtiques. Al país veí, després de la temptativa de Defferre els diversos grups democràtics i socialistes van posant els carreus del que haurà de ser la gran força determinant en la propera etapa. El llarg i interessant estudi que publiquem sobre Itàlia ens informa sobre la problemàtica que han de resoldre els socialistes i demòcrates italians per esdevenir la força clau dels propers anys. I la van resoldent. Com nosaltres hem de resoldre els nostres propis problemes.

A Catalunya en efecte, tenim aquesta gran qüestió plantejada: dreçar la gran força democràtica, laica, socialista. És natural que sigui així puix que des de tots els punts de vista, sociològic, econò-

mic, polític, la nostra terra és terra europea i els nostres problemes són els europeus. ¿ Com els resoldrem? Tenim el problema engoixant d'una dictadura que es sobreviu i que el dia que desaparegui deixarà un panorama desolat, amb enormes dificultats de formació política i social. Però precisament això fa encara més urgent el treball de creació i de relligament dels quadres polítics que han de posar en marxa aquesta gran força política que el nostre poble necessita. És aquest treball el que ha d'anar fent-se cada dia, malgrat les dificultats, malgrat els perills.

I el moviment obrer diran alguns? I els partits obrers?. - La nostra resposta és clara. En la societat moderna el moviment obrer és essencialment el moviment sindical. Un moviment sindical unit, coherent, democràtic és la gran força de defensa obrera i de transformació social. És la puixança que impulsa les transformacions socials les quals-per a reeixir, en règim democràtic - necessiten el recolza-

ment d'importants capes de la societat que se senten interpretades pels partits d'esquerra, socialistes i demòcrates. Es tracta en realitat d'una gran perspectiva política que és la del nostre temps, la que ha fet evolucionar les societats de la postguerra creant, en els països d'Europa, una gran perspectiva d'unitat política. És, també, la gran perspectiva política que transforma lentament però segura aquest gran cos de conservació, sovint reaccionari, que fou l'Església catòlica. I és finalment la mateixa gran perspectiva que fa evolucionar - molt lentament també - el món comunista i el neteja dels seus vicis totalitaris.

Els socialistes catalans sabem que el primer esforç que hem de fer és pensar la pròpia societat en la qual vivim, defugint els tòpics i els clixés. És per això que ens donem avui, plenament, al costat dels altres demòcrates d'esquerra a aquesta gran obra comuna que ha de dreçar el gran partit del nostre poble.

Escola i Ensenyament per a tots

ELS JOCS FLORALS A CARACAS

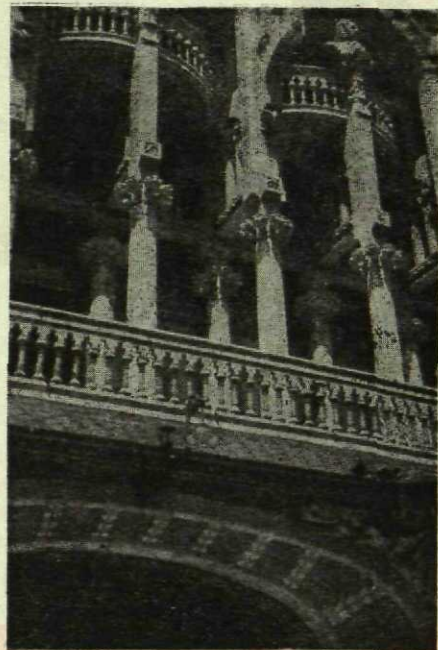
El Premi Manuel Serra i Moret

Aquest any els Jocs Florals es celebraran a Caracas i tindran lloc el mateix dia 11 de Setembre, diada simbòlica per tots els catalans.

Entre els premis figuren, més encara que altres anys, una important llista destinada recompensar treballs històrics, sociològics, i naturalment literaris. Els nostres companys de Venezuela han dotat amb 500 Bolívars el PREMI SERRA i MORET « al millor treball sobre les lluites socials a Catalunya ». Serra i Moret, més viu que mai en el nostre recorri i en la nostra acció, és també un dels més clars esperits que el pensament socialista internacional ha donat: tot en l'actual problemàtica del socialisme, i àdhuc del comunisme, confirma aquesta afirmació que un dia caldrà provar en un recull de texts del mestre del socialisme català.

Tot fa pensar que seran nombrosos els escriptors que optaran pel premi que recorda al nostre company.

Carles Pi i Sunyer és el President dels Jocs; Maria Gispert és la Secretària a la qual cal adreçar els treballs.



Vé p. 8

SITUACIO I PERSPECTIVES...

Saragat i els seus amics deixar el vell partit era compensada el mes d'octubre per la fusió amb el partit d'Acció. El mes de juliol, havien dimittit de la direcció del PDA, Godiniola, Foa, Garosci i Vitorelli i havia estat nomenat un secretari general, Ricardo Lombardi, que portaria a terme l'unificació, finalment realitzada el 21 d'octubre amb la dissolució del partit d'Acció.

La política d'unió amb totes les esquerres implicava lògicament la constitució d'un front popular al qual participaria el partit comunista. Els socialistes forts de l'adhesió dels antics accionistes llençaven oficialment l'iniciativa el mes de novembre i obrien el pacte d'unitat d'acció que tenien amb els comunistes a totes les forces d'esquerra per constituir un front reagrupant « totes les forces democràtiques per la lluita contra la dreta ». Totes les declaracions de la direcció socialista presentaven aleshores el PSI com el promotor d'aquest reagrupament i com el partit assumint la funció de vanguarda de les forces democràtiques i populars.

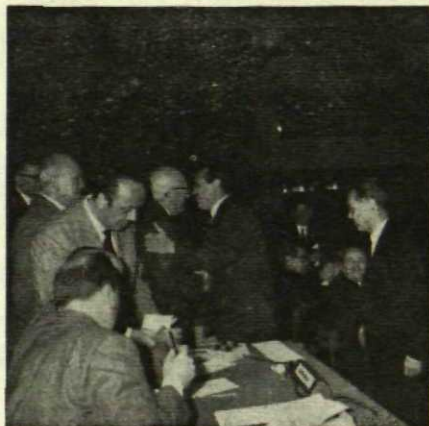
Dintre del partit, les posicions sobre el front unitari amb els comunistes eren bastant diverses. Uns hi veien el primer pas vers una fusió dels dos partits « germans », altres al contrari hi eren oposats i es malhiaven dels comunistes; molts creien que el front era l'instrument polític per realitzar el canvi de estructures de la societat; altres, entre ells Nenni, el concevien purament com una aliança electoral. El mes de gener era finalment creat el Front Democràtic i Popular que venia ratificat pel Congrés del PSI el 18 del mateix mes. Al Congrés socialista la reso-

lució frontista era aprovada per una majoria aclaparadora de 782.000 vots contra 4.300. Dels vots majoritaris, 525.000 eren partidaris de que es presentessin llistes uniques a les eleccions, 257.000 preferien candidatures separades. No obstant totes les tendències majoritàries tenien un punt comú: la creença o almenys l'esperança que el front serviria per frenar els comunistes i mantenir el PCI en els límits de la lluita democràtica i que aquesta era, de totes maneres, la millor tàctica per aconseguir que el PSI dirigís i capitalitzés el moviment popular italià que, dut al poder, podria realitzar la reforma radical de la societat capitalista. L'esquerra, doncs, unida i eufòrica, es llençà a la campanya electoral. Aquesta fou molt

dura i els dos bàndols mobilitzaren tots els recursos. El clergat es volcà en massa a favor de la Democràcia Cristiana que, molt justament, orientà la seva propaganda electoral cap a les masses tradicionals absents de la vida política.

Després de molta agitació i turbulència, el dia de les eleccions fou sorprenentment tranquil i silenciós. La Democràcia Cristiana obtingué 12.712.000 vots que li donaven la majoria absoluta en el nou parlament; el Front Democràtic i Popular, 8.137.000; els liberals, 1.000.000; els socialdemòcrates i l'Unió Sarda 1.800.000; els republicans 600.000, els feixistes o neo feixistes, mitg milió. Dos anys abans a les eleccions del 1946 els socialistes sols havien recollit 4.758.000 vots i els comunistes 4.356.000 o sigui tots dos junts un total de 9 milions. El Front Popular havia fet perdre a l'esquerra de classe un milió de vots.

Però ara el gran vençut de les eleccions era el partit socialista, que dels 182 diputats que treia el front popular només en recollia 37. Els comunistes havien manobrat dintre dels organismes de control de les candidatures fent jugar les preferències en llur favor reservant-se la part del lleó amb 139 diputats. Aquesta distribució era manifestament injusta i va aixecar una onada de protesta en les files socialistes. Malgrat rectificacions posteriors, el Front Popular, vençut, va disgregar-se ràpidament en mig de querelles i recriminacions sobre les causes de la derrota i el seu comitè executiu només es reuni una sola vegada després de les eleccions. Començaren aleshores els anys del



clericalisme triomfant i s'obri una etapa de dominació absoluta de la Democràcia Cristiana que només vindria a ser lleugerament frenada amb les eleccions del 1953 que no li donarien la majoria absoluta.

El resultat de les eleccions del 1948 deixava els socialistes a l'oposició junt amb els comunistes i els reduïa a seguir, forçats per les circumstàncies i encara que fos a contra cor la política d'unitat. En el pla internacional la represa de la guerra freda que dividí el món en dos blocs contribuïa a consolidar aquesta situació i a fer més difícil una política autònoma de l'esquerra democràtica que hauria d'esperar el començament de « la détente » entre l'est i l'oest i sobretot el naixement de l'Europa dels sis per poder actuar de nou.

L'alternativa de centre-esquerra

Es difícil jutjar aquesta etapa de la política italiana, però és evident que l'intent d'unitat amb els comunistes no va donar els resultats esperats. Es el menys que es pugui dir. No és el moment d'analitzar aquí si aquesta política era inevitable i si una altra que hagués marcat posicions netament separades de les del PCI hauria tingut resultats encara més catastròfics. Siguin quines siguin les raons profundes que varen fer triomfar la línia unitària (i seria interessant analitzar-les desapassionadament), les conseqüències foren greus com en tots els països on es

va practicar aquesta política. A Itàlia, l'esquerra democràtica era presonera dels comunistes i sense influència real en el món sindical. La política de front popular per altra banda havia fracassat, provocant la unió de totes les capes conservadores del país que serien mestresses absolutes del poder durant molt temps.

En efecte, en els anys que següen, la política del govern fou inspirada i dirigida pels grans interessos de la burgesia monopolística que organitzà l'explotació sistemàtica de les masses treballadores. Però coincidint amb la dominació política de la Democràcia Cristiana i com a fruit d'aquesta explotació, el país, — se-

ria absurd negar-ho — coneixia una notable expansió econòmica que tindria profundes repercussions en les estructures de la societat.

Els governs demo-cristians eren reaccionaris, la seva política era sempre egoïsta i amb tendències anti-democràtiques, però al mateix temps duïen a terme una modernització intensa de l'aparell productiu i aconseguïen posar en marxa una expansió econòmica que faria, al cap d'un temps, tot Europa parlar del « miracle italià » encara que els principals beneficiaris en fossin les classes posseïents. Com a la majoria dels altres països d'Europa, la societat capitalista italiana entrava en una segona etapa del seu desenvolupament.

Aquesta nova revolució industrial que ha desplaçat radicalment els centres del poder capitalista no era compresa pel moviment obrer que en seria al mateix temps la víctima i la creadora. Els somnis messiànics dels que, com a principis de segle, pensaven que la dreta portaria el país a la catàstrofe econòmica, obrint al proletariat « unit » perspectives revolucionàries, s'esfumaven. El front popular era vençut. A partir d'aquestes posicions era cada dia més evident que seria impossible arribar a penetrar la fortalesa del poder i disputar a la dreta la direcció de l'estat.

L'aliança amb els comunistes portava l'esquerra a l'impotència i l'obligava a batre's sobre posicions molt sovint determinades pels interessos del món soviètic i fora de la realitat italiana. Poc a poc, els

Segueix p. 4



Nou procés contra l'A. S. O.

Els nostres companys Buiria i Pallach acusats d'associació il.legal pel Tribunal d'Ordre Public

- | Processos arbitraris, no |
- | Drets sindicals, si !

Acusats d'associació il.licita, de reclamar sindicats lliures i d'haver assistit al Congrés de la C. I. O. S. L., celebrat l'any passat a Amsterdam, han estat processats pel Tribunal d'Ordre Public de Madrid tres treballadors madrilenys, un advocat andaluc i tres exilats catalans. Entre aquests darrers els nostres companys BUIRIA i PALLACH.

Per primera vegada, en un procés d'aquesta indole, són implicats tres refugiats que, com diu l'acta d'acusació, viuen a l'estranger i se'ls desconeix domicili a Espanya.

L'A.S.O., que ha donat a conèixer als sindicats lliures de tot el món aquesta nova arbitrarietat del règim franquista, assabenta també que la petició formulada pel Fiscal de l'esmental Tribunal, és la següent :

Josep BUIRIA, Josep PALLACH i Hermes PIQUER 13 anys de presó; Manuel Fernandez MONTESINOS (advocat andaluc, nebot del poeta Garcia Lorca assassinat pels franquistes) 5 anys de presó; Mariano NUERO, Jesus Gonzalez QUESADA i Antonio NOGUES 3 anys.

Creiem que molts comentaris poden fer-se davant aquesta actitud judicial del règim. Avui, però, limitem-nos a dir com ho fa l'ALIANÇA SYNDICAL OBRERA en el seu butlletí donant compte d'aquest nou procés :

- | Processos arbitraris, no !
- | Drets sindicals, si !

SE DECLARA EN PROCESADO EN ESTE SUMARIO a JOSE BUIRIA ROGEL, JOSE PALLACH CAROLA y HERMES PIQUER

Madrid, 23 de noviembre de 1965

Asunto: Búsqueda y captura de JOSE LUCIA ROGEL, HERMES PIQUER y JOSE PALLACH CAROLA.

N. Ref.: Madrid 24.- Exp. 821-95 y 7500-99
S. Ref.: Sum. 206-65.- Esc. 16-11-65

En contestación al escrito de referencia, se participa que se han dado las órdenes oportunas, para su cumplimiento.

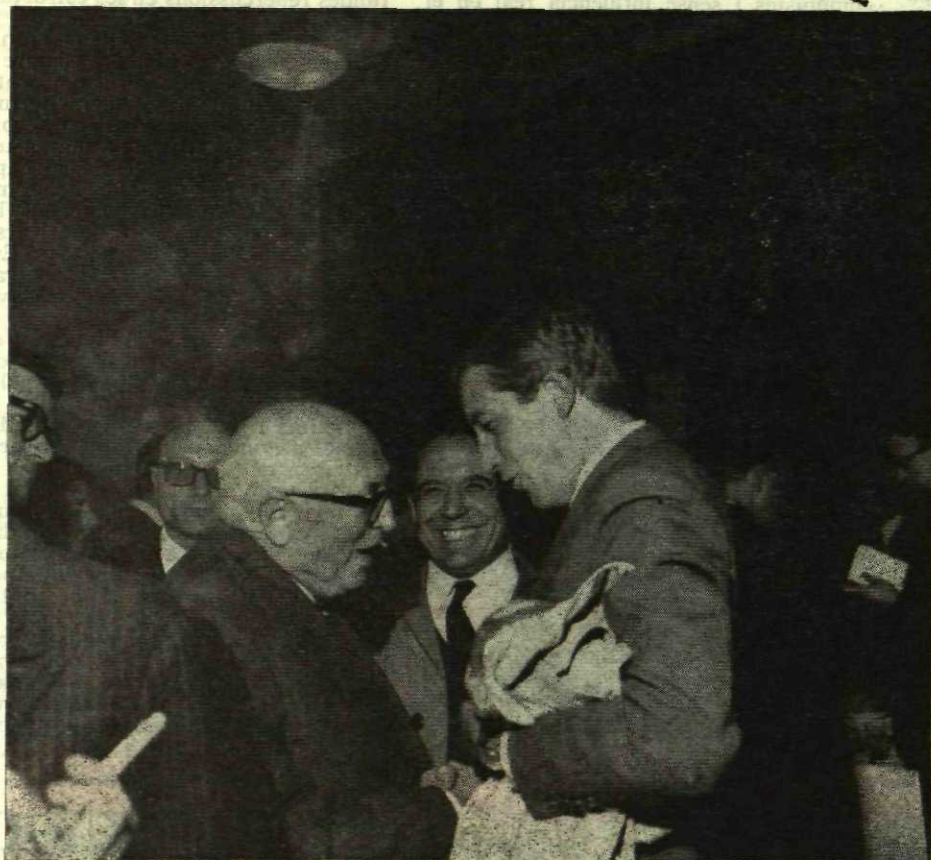
EL JEFE DEL SERVICIO,

que en la forma de este auto declara i naci- antecedentes ra ello las cada de los struyéndole Director de particular or cantidad que en de scourrido al de Ley, sin suficientes olvencia si n este par-

Reg. de JALIA 69052

Se cumple lo acordado hoy

« Tanmateix hi ha una cosa que la dictadura no ens pot impedir i és que analitzem el desenvolupament de les lluites polítiques en els altres països d'Europa »



Els companys Nenni i Pellaç converçant amb els periodistes

Ve p. 3

canvis profunds de les estructures del país, la transformació de l'aparell econòmic, la seva progressiva integració en un mercat comú europeu, l'evolució d'una part important de la DC cap a posicions socialitzants, causa o conseqüència de l'evolució de l'Església cap a posicions més liberals, la consolidació d'una Europa cada dia més unida en un clima cada dia menys dominat per les tensions de la guerra freda entre els dos blocs, creaven les condicions perquè l'esquerra democràtica, laica i socialista recuperés la seva autonomia en les masses italianes i pogués oferir al país una alternativa política vàlida. Ja l'any 1955, el PSI, amb la seva crida a la Democràcia Cristiana, havia obert el diàleg que orientaria tota la polí-

L'OBRA DELS GOVERNS DE CENTRE-ESQUERRA : LA CRISI COMUNISTA

No es en un curt article que es pot analitzar en detall l'obra dels governs de centre esquerra i deduir-ne conclusions definitives sobre l'èxit o el fracàs de la nova política socialista. Examinem breument en

la política italiana cap a horitzons més democràtics. L'any 1957, al Congrés de Venècia, els socialistes reprenien la seva llibertat d'acció separant-se netament dels comunistes. Progressivament i després de moltes lluites, es consolidaven les bases d'un possible govern de centre-esquerra en el qual participarien els socialistes. L'Estat que havia estat totalment dominat fins el 1953 per la dreta, que conegué posteriorment el centrisme dretà al qual els social-demòcrates de Saragat prestaven ocasionalment llur col·laboració, entrava en una nova etapa de la qual eren eliminats tots els grups o partits de la dreta classista i reaccionària. Per primera vegada desde el final de la guerra s'empenien reformes socials i es nacionalitzava una gran indústria: la de la producció elèctrica. Una gran esperança neixia en tot el país.

primer lloc les repercussions polítiques que ha tingut la participació socialista al govern. La primera impressió que donava el 36^è Congrés és el de l'unitat retrovada. La recent escissió capitanejada pel vell

teòric revolucionari Lelio Basso, i que donava naixença al PSIUP, no ha tingut cap repercussió greu. Al contrari ha contribuït a clarificar la situació en el partit fent-ne sortir tots els elements que havien estat en el passat causant de moltes confusions.

El PSIUP, que manté a ultrança la política d'unitat amb el PCI passa a ser, com es natural en aquests casos, una reduïda secta de teoritzants confusos i revolucionaris de bona fè. D'altra part, al retrovar una forta cohesió interna, el PSI ha pogut plantejar-se amb claretat les condicions de la reunificació amb el partit social-demòcrata, facilitada avui per la coincidència dels dos partits al govern. Aprovada la reunificació per aquest 36^è Congrés, el retorn dels amics de Saragat al partit sembla imminent, marcant-se un primer pas important en el reagrupament de tota l'esquerra democràtica.

L'altra repercussió important que per ella sola demostra la justesa de l'actual política socialista, és la que té actualment en el partit comunista. Tots els observadors de la vida italiana coincideixen en pensar que la fórmula política del centre-esquerra encaixa perfectament en la realitat d'avui i que, com deia l'editorial d'un important periòdic francès es mantindrà segurament en el poder fins almenys el 1973. El PCI, conscient d'aquesta situació, tem evidentment que l'iniciativa de l'esquerra democràtica es tradueixi per un govern estable, capaç de realitzar, sense la seva participació, un important programa de reformes socialistes, demostrant per tant clarament a les masses italianes l'inutilitat i l'inoperància de l'oposició de tipus comunista. Al mateix temps que el PCI multiplica els seus atacs contra el govern de centre-esquerra, la progressiva reeixida i consolidació del mateix ha dividit la direcció comunista. En efecte aquesta nova realitat política és diferentment interpretada pels diversos líders comunistes. Amendola, en un conegut article publicat a la revista teòrica « Rinascita », plantejà, el fracàs comunista en tots els països d'Europa Occidental i proposà, com a camí per sortir de l'oposició estèril, la constitució d'un gran partit dels treballadors en el qual es vindria a fondre el partit comunista.

Aquesta posició no té en si res d'original ja que en el fons reprèn d'una manera més hàbil la tradicional política d'ab-

sorció dels comunistes, però reconeix, — i això constitueix sense dubte una novetat — el fracàs dels partits comunistes europeus que no han pogut en els últims 25 anys, ni conquerir el poder, ni tan sols com deia Togliatti « lluitar eficaçment per una transformació progressiva de l'estat burgès ».

Ingrao, per un altra costat, ha pres posicions més radicals, demanant que el partit comunista torni a ser un partit revolucionari en contacte més estret amb les aspiracions i desitjos actuals de les masses populars i que, « reintroduint-se la democràcia en el partit, s'obri el gran debat que sol permetria el resorgiment d'un veritable partit comunista capaç de moure tota l'esquerra italiana ». Aquesta efervescència i diversitat de posicions en el PCI ha alarmat els vells dirigents fidels a la III internacional i a Moscou, que segueixen dominant i controlant el partit. El secretari general, Luigi Longo, utilitzant la vella tàctica comunista « contra els revisionismes d'esquerra i de dreta », ha reprès últimament el partit en mà, reafirmando l'adhesió total al centralisme democràtic, és a dir, a l'absoluta inexistència de tota democràcia interna en el partit, quedant prohibida la constitució de cap tendència o minoria. Tanmateix no deixen de ser significatius aquests trasbals en el PCI, que semblen confirmar que l'evolució comunista s'anirà produint per sotragades i a través de crisis repentines, seguides de marxades enrera, lentíssimament, perquè l'evolució d'un món tan enorme i tan complex com el soviètic no pot ésser més que lenta i complexa. Els socialistes quan, com a Itàlia, proposen al país una alternativa d'esquerra vàlida, contribueixen a accelerar una mica (no ens fem masses il·lusions) aquesta evolució del món comunista, invitant-lo a integrar-se a la realitat del país on viu i a no dependre dels interessos d'una revolució mundial que va perdent cada dia més el seu poder mítològic i que a la llum del conflicte Russo-Xinès ha revelat la seva naturalesa i els interessos nacionals que encobreix; els de Rússia si s'accepta la versió que en dona Kossyguin, els de Xina si s'accepta la que en dona Mao-Tse-Tung.

Finalment, la política socialista ha repercutit en els partits de la dreta que, sentint-se menaçats, han llençat una gran campanya per enderrocar el govern de centre esquerra, reeixint per moments a

limitar-li les possibilitats. La dreta italiana que ha disfrutat fins fa poc del control absolut del poder és particularment puixant. No ha estat evidentment liquidada en tant que classe, però ha hagut de retrocedir abandonant algunes posicions importants. El combat per l'accés de les masses populars al poder parteix avui de posicions noves. Gràcies a l'iniciativa del PSI que ha sabut utilitzar l'evolució cap a posicions socialistes de les masses cristianes, es pot comptar amb un element nou que permetrà fer progressos decisius. La dreta segueix essent forta, però l'adopció de moltes posicions tradicionals del socialisme per una part de la Democràcia Cristiana és un fet irreversible que hauria de facilitar la dislocació

CAL CONEIXER EL MON PRESENT PER TRANSFORMAR-LO

No voldríem acabar aquest article sense fer una evaluació crítica de la política socialista italiana, senyalant-ne els aspectes més fràgils, més decisius també. No fa cap dubte avui que el seu èxit o el seu fracàs reposa sobre la realització de dos reformes fonamentals, una administrativa, l'altra econòmica, que ha proposat el PSI i, sense la qual, la participació socialista al govern seria molt difícil de justificar. La primera consisteix, com deia al Congrés el company Giolitti, « en passar de la República burocràtica de les prefectures a l'estat democràtic dels parlaments autònoms ». Aquesta reforma, que no pot deixar insensible cap socialista català, és fonamental. Itàlia ha patit i segueix patint d'un estat centralista desmesuradament burocràtic, sotmès a més a les influències anti-democràtiques d'una de les més antigues burocràcies centralitzades del món: el Vaticà.

En aquestes circumstàncies no és d'es-

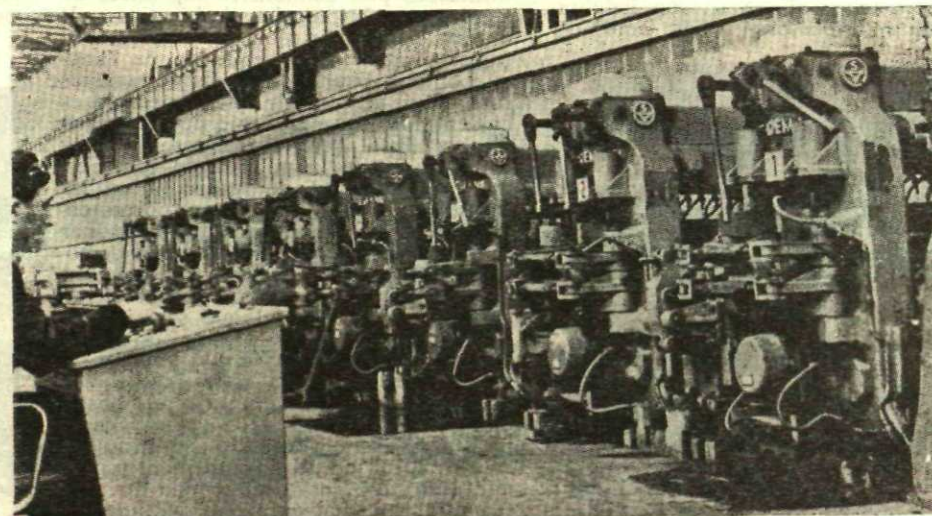
definitiva del bloc de la dreta, obrint a les masses populars una bretxa cada dia més ampla en l'Estat que pot ser transformat en un sentit democràtic i socialista. La política que segueixen els nostres companys italians ens sembla doncs justíssima.

Per un costat divideix i afebleix la dreta, de l'altre contribueix a accelerar la lenta transformació del partit comunista en un sentit democràtic, condició indispensable de la seva integració a la vida nacional; finalment, permet la consolidació i el reagrupament de tota l'esquerra democràtica, laica i socialista, instrument indispensable per dinamitzar la vida del país cap a horitzons de progrés social i d'autèntica llibertat.

tranyar que la democràcia italiana hagi quedat en gran part reduïda al parlamentarisme romà que, com molts parlamentarismes de capital, no permet un control eficaç pel poble dels veritables centres de poder de la societat industrial d'avui, quedant aquests en mans d'una burocràcia dominada pels grans interessos econòmics i financers. És evident que, sense una profunda reforma de les institucions que permeti l'accés real de les masses populars a tots els nivells del poder, no hi pot haver socialisme. La reforma administrativa de l'estat, donant autonomia i competències a totes les institucions locals, cooperatives, municipis, sindicats, associacions i principalment a parlaments autònoms en cada regió o comunitat, és essencial per a garantir el progrés social a Itàlia.

La segona reforma és la de l'economia,

Segueix p. 6



“ Les estructures de la societat industrial han canviat profundament. Una fantàstica revolució tècnica ha modificat el funcionament de l'economia, alterat el contingut de les classes socials, trasbalsat el món de la cultura ”

LLIBERTATS SINDICALS

Ve p. 5

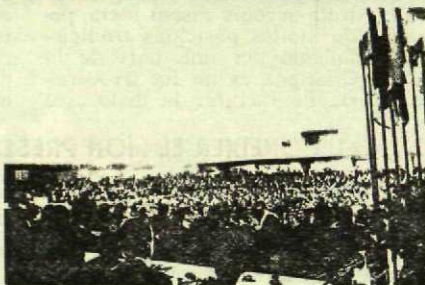
la qual ha d'obrir la marxa cap el socialisme, cap a una verdadera democràcia industrial. No entrarem en el detall de la política econòmica que proposen els socialistes italians, però en retindrem el seu principi: la programació econòmica, és a dir, la creació d'un pla econòmic elaborat democràticament i per tant obligant democràticament a tots els ciutadans. Quins són els obstacles que poden impedir la realització d'aquestes reformes? La greu crisi econòmica que va heredar el govern de centre-esquerra i que sembla avui superada ha estat, no es pot negar, la causa de molts retards, però és un obstacle més aviat circumstancial. El verdader obstacle són les forces reaccionàries de la dreta, els grans interessos econòmics i financers que empenen tots els recursos i tots els mitjans per neutralitzar els programes del govern. Els socialistes italians hauran de fer prova d'audàcia i d'intel·ligència per fer-los aplicar pels seus aliats democràtes cristians sobre els quals la dreta exerceix avui una pressió formidable.

Hem de recordar en efecte que si la DC és innegablement un partit popular, també és un partit en la seva majoria conservador. A l'acabar la guerra, quan es crearen els partits democràtes cristians a Europa, l'Església catòlica no era la del Concili i una aliança durable entre catòlics i socialistes era impensable. Per altra part, la dreta, compromesa amb el feixisme que buscava una nova plataforma per poder actuar políticament, es volcà en massa a la DC donant-li una gran part del seu contingut. El Vaticà és a Roma i a San Pere mai ningú ha estat partidari de les ruptures. És fàcil doncs de comprendre que els cristians de idees avançades han tingut i encara tenen grans dificultats per desfer-se d'aquestes influències conservadores que segueixen pesant i que molt sovint encara els tenen presoners. Els interlocutors cristians que els socialistes tenen al govern són indubtablement interlocutors vàlids amb els

36 CONGRESSO NAZIONALE PARTITO SOCIALISTA ITALIANO



ROMA-EUR (Palazzo dei Congressi) 10-14 NOVEMBRE 1965



quals ha estat possible de posar en peu un excel·lent programa de govern, però això no vol dir que les reformes socials i democràtiques previstes seran fàcils de posar en marxa. Seria ben mal conèixer la força i els recursos de la dreta. Per guanyar noves posicions, per donar nous passos endavant es necessari fer pressió. La lluita de les masses per aquests objectius, els esforços i les accions de la classe treballadora per aquestes reformes són l'element motor de la transformació de la societat avui possible gràcies al govern de centre-esquerra. Desgraciadament si el PSI ha retrobat la seva autonomia en el pla polític, encara no l'ha retrobat en el món sindical i els seus militants, units amb els comunistes a la CGIL poden molt difícilment llençar o controlar accions que no siguin automàticament desviades o utilitzades pels comunistes cap altres direccions i amb intencions i objectius molt distints per no dir molt sovint contraris. Aquesta situació, conseqüència de l'antiga política d'unitat amb els comunistes serà difícil de corregir en l'immediat i és evidentment un punt feble de la estratègia socialista. Però és d'esperar que la consolidació de la política de centre-esquerra no deixarà de repercutir en les masses i també en els sectors obrers enquadrats pels comunistes facilitant per tant la reconquesta per l'esquerra democràtica d'una ampla autonomia en el món sindical, element necessari per accelerar la transformació social que s'ha iniciat.

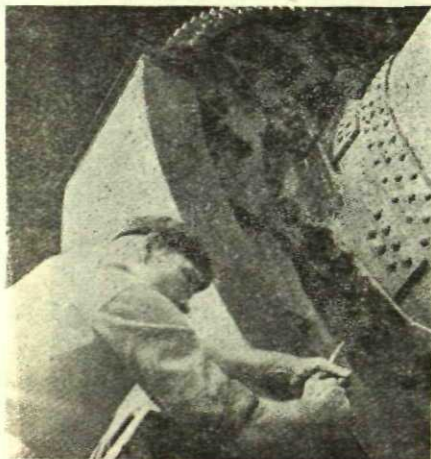
L'anàlisi dels obstacles que s'oposen al progrés del socialisme a Itàlia ens condueix forçosament a examinar els obstacles que s'oposen al progrés del socialisme en general. En els països que han assolit un cert nivell de desenvolupament econòmic, l'ideologia socialista sembla tenir dificultats per imaginar solucions adequades a les realitats contemporànies i Ità-

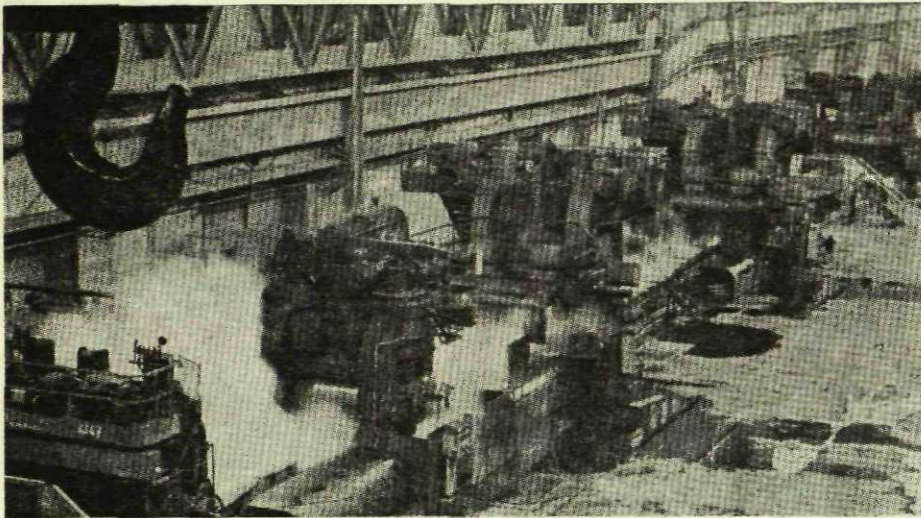
lia no és una excepció. El pensament socialista va neixer en efecte de l'anàlisi d'una situació vella de quasi un segle que té poca cosa a veure amb la d'avui. En 100 anys, les estructures de la societat industrial han canviat profundament. En primer lloc i a la base d'aquests canvis: una fantàstica revolució tècnica que ha modificat el funcionament de l'economia, alterat el contingut de les classes socials, trasbalsat el món de la cultura. A l'edat de l'energia atòmica i del consum de masses és natural que unes conclusions a les quals es va arribar al temps de les selfactines i del teler Jackard siguin insuficients per comprendre el món i per tant per actuar damunt d'ell. El pensament socialista i els seus mètodes d'anàlisi i d'acció segueixen revelant-se a la pràctica més vàlids que mai, però és avui necessari aprofundir les conclusions a les quals s'havia arribat. Aquesta revisió, aquest esforç d'actualització serà segurament dolorós, haurà d'enfrontar-se amb una gran quantitat de vells dogmes que la marxa de l'història ja s'ha encarregat d'escombrar de la realitat social, però que perduren encara en molts esperits. Els èxits polítics dels socialistes, a Itàlia com arreu, depenen estretament de llur capacitat de comprensió dels problemes del nostre temps i de llur habilitat en senyalar nous objectius verdaderament revolucionaris, basats en les contradiccions actuals i capaços de portar noves adhesions.

LA PERSPECTIVA EUROPEA

Els nostres companys italians estan decidits a emprendre aquesta gran tasca, el camí que els queda per fer és molt llarg, però tot és començar i, a Europa, el PSI és un dels que dona l'exemple. Ara bé, aquest esforç de replantejar nous objectius, de senyalar nous camins no es pot fer avui en el marc reduït de l'estat nacional. Els progressos de la tècnica en aquests últims 30 anys fan que en molts sectors de l'indústria, les unitats de producció per seguir funcionant, necessiten enormes mitjans tècnics i financers que

Segueix p 7





LA LLUITA OBRERA PROGRESSA I PROGRESSARA ENCARA MES. SIGUI QUINA SIGUI LA SORTIDA POLITICA, L'EXISTENCIA D'UNA PUIXANT FORÇA SINDICAL, UNIDA I DEMOCRATICA, UTILITZANT AL SERVEI DE LA CLASSE TREBALLADORA ELS PUIXANTS INSTRUMENTS SINDICALS QUE HA PAGAT AMB EL SEU ESFORÇ I QUE VOLIEN ENDOGALAR-LA, HA DE CONSTITUIR LA PENYORA DEL TRIOMF DE L'ACCIO POPULAR. ELS SOCIALISTES DEFENSEM I DEFENSAREM AQUESTA ACCIO SINDICAL UNIDA I DEMOCRATICA, QUE ES LA MILLOR GARANTIA DE LA VICTORIA COMUNA DELS TREBALLADORS.

Ve p. 6

només es poden obtenir a un nivell europeu. L'economia necessita cada dia més, per continuar desenvolupant-se, un espai econòmic d'almenys 200 milions d'habitants.

Aquest fet irreversible està a la base de la crisi que travessen els estats europeus actuals herets de les monarquies dels segle XVII. La CECA, l'EURATOM, avui el Mercat Comú són les primeres respostes que s'han donat a aquesta crisi. Es doncs clar que si l'economia tendeix a desenvolupar-se en funció d'un mercat i d'unes estructures europees, el socialisme serà europeu o no serà.

El cas d'Itàlia és particularment significatiu en aquest sentit. El mercat comú implica en efecte un abandonament progressiu de la sobirania estatal en el terreny de l'economia i el govern italià, per posar en peu el seu programa econòmic, ha de tenir en compte que les decisions sobre assumptes tan importants i primordials com per exemple el comerç exterior, ja no es prenen a Roma sino a Brusel·les en els organismes que són un embrió del futur estat europeu.

El PSI conscient d'aquesta realitat accepta avui plenament la perspectiva europea i els debats d'aquest últim congrés ho han vingut a confirmar clarament.

La formidable revolució tècnica que ha trasbalsat el món industrial i fet parlar d'un « segon segle vint » ha tingut profundes repercussions que obliguen els socialistes a repensar llurs conclusions, llurs programes, llurs mètodes. Els nostres companys italians han emprès aquesta gran tasca; nosaltres desde el nostre petit país també volem contribuir-hi.

A. RIDAURA.

Endavant

ADMINISTRACIO :

M. MIQUEL

26, rue des Potiers - TOULOUSE (H.-G.)

C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Le gérant : A. IBORRA

Imprimerie Labau, Perpignan

Encara els comunistes, la "unitat" i nosaltres

« Treball » del mes de Febrer torna a atacar el Moviment Socialista de Catalunya. Torna a acusar-lo d'ésser adversari d'una « entesa general », perquè hem dit — i repetim — que en un agrupament orgànic de les forces d'esquerra democràtiques, nacionals i socialistes els comunistes no deuen entrar-hi, puix per ara les seves posicions no són ni democràtiques, ni socialistes, ni nacionals: si no ens equivoquem el PSUC « és com si fos un mateix i un únic partit amb el Partit Comunista d'Espanya ».

Naturalment aquest criteri, que neix d'una necessitat de clarificació, no exclou la coincidència tàctica amb els comunistes de cara a determinats objectius, mentre aquests siguin definits i precisats autònomament pels demòcrates socialistes

Això, que és tan clar, continua no agradant als comunistes. Ens acusen així d'ésser aliats de Unió Democràtica de Catalunya « partit de dreta d'un sector de la gran burgesia », i d'ésser-ho també dels « líders anarquistes que recolzen el pacte de la traïció amb els dirigents falangistes, etc., etc... »

La mateixa setmana que apareixia aquest exabrupte a Treball, Santiago Carrillo, secretari general del P.C.E. (i del PSUC, si actuen pràcticament « com un sol partit »?) publicava un article a Pravda invitant a una entesa « inclús als sectors de l'Opus Dei, als carlistes i falangistes ».

No ens toca a nosaltres defensar als amics de U.D.C. que des de sempre combaten a Catalunya al costat dels demòcrates d'esquerra - però ¿no creuen els comunistes que hi ha diferència entre aquests cristians demòcrates, els carlins i els de l'Opus Dei?

Pel que fa als dirigents de la CNT que a Madrid han intentat una negociació difícil i perillosa el nostre parer és conegut: creiem que han comès un error però de cap manera pot parlar-se d'una traïció. Aquests homes porten molts anys de presó al darrera per què avui sigui possible, sense proves, de dir-los traïdors, utilitzant de nou les més vils calúmies de l'època estalinista. Son homes que es malfien dels comunistes, és cert. Els conegueren de molt a la vora durant la guerra. I, desgraciadament, els actuals atacs de Treball confirmen que la destalinització ha fet pocs progressos entre els comunistes espanyols. Cridar als falangistes a la unió -si ho fan els comunistes- és una bona política. Negociar amb els dirigents de la CNS -si ho fan els cenetistes- és una traïció. ¿A qui pensen enganyar?

Finalment és inútil repetir que en efecte el MSC defensa l'ASO, aquesta gran esperança d'unitat sindical democràtica que avui ja es relliga a les Federacions Internacionals d'Indústria i al món obrer internacional. Tampoc plau als comunistes això, i com sempre-acusen l'ASO de « voler controlar i absorbir les comissions obreres ». L'ASO, com que no és comunista, no vol controlar ni absorbir res. Vol servir precisament el moviment de les comissions, relligant-lo al combat general per la democratització sindical i precisant les perspectives dels sindicalisme lliure. Lliure de les influències dels patrons, dels partits polítics... i de l'Estat, com a Rússia i a Espanya.

¿Les coses són prou clares? Treball acaba dient que vol discutir sobre el que ens uneix i no sobre el que ens separa. Es en efecte una bona decisió. Esperem que comenci a aplicar-la.

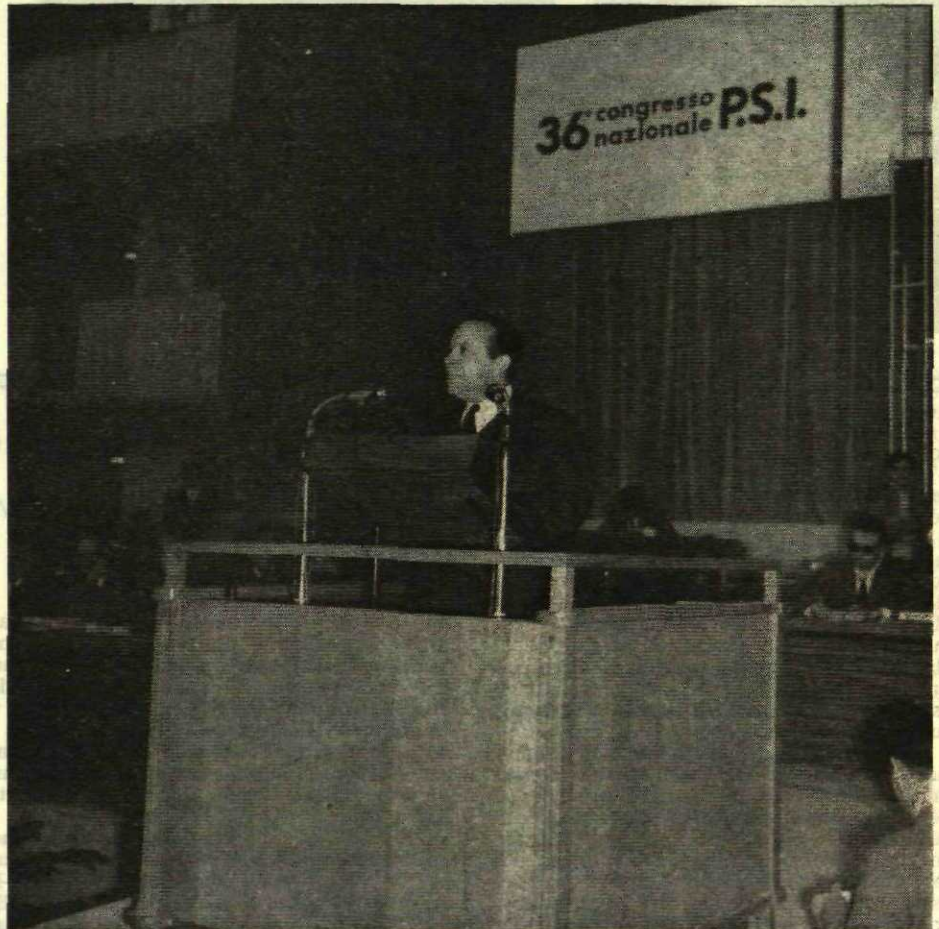
SITUACIO I PERSPECTIVES DEL SOCIALISME A ITALIA

per A. RIDAURA

Durant aquests 25 anys de dictadura, sense opinió pública ni vida política, no hem pogut adquirir una experiència pròpia, ni al govern, ni en una oposició reconeguda i hem hagut d'actuar sempre en les tenebres de la clandestinitat. Tanmateix hi ha una cosa que la dictadura no ens pot impedir i es que analitzem el desenvolupament de les lluites polítiques en els altres països d'Europa. Els demòcrates de tota la península ens hauriem de beneficiar d'aquest capital d'experiències viscudes, car això pot constituir un avantatge considerable. És evident que Espanya és diferent de França, d'Itàlia o d'Alemanya i el que val per un país no és necessàriament vàlid per un altre, però també és cert que els grans corrents històrics així com les tendències profundes de la societat industrial d'avui són comuns a totes les nacions europees que han assolit un cert nivell de desenvolupament econòmic.

UN XIC D'HISTORIA : FRACAS DE L'UNITAT AMB ELS COMUNISTES

S'ha celebrat fa poc a Roma el 36è Congrés del partit socialista italià. La situació italiana és, sobre tot per nosaltres socialistes, extraordinàriament interessant. Els nostres companys italians han d'afrontar avui els problemes que els planteja la seva possible participació a la direcció de l'Estat. Per un partit polític és el moment decisiu; per una ideologia l'hora de la seva verificació. Per comprendre ben bé la situació italiana actual és necessari tornar alguns anys endarrera. L'any 1947 el país sortia de la guerra, la seva economia estava en plena bancarrota. No és produïa prou acer, prou electricitat, prou carbó. Els preus, sobre tot els dels articles de consúm, pujaven amb una rapidesa esfereïdora, el mercat negre era floreixant. Els italians menjaven poc i malament, però es tornaven a entregar apassionadament a les lluites polítiques. En front d'una dreta compromesa amb el feixisme que acabava de perdre la guerra, la protesta popular es feia cada dia més radical, vagues obreres i pageses agitaven el país de Milan al Mezzogiorno, manifestacions i fins i tot motins es succeïen cada cop més violents deixant ja morts a les aceres i a les places del pobles i de les ciutats. El clima era francament revolucionari. Les forces populars eren mestresses del carrer i a Milà la multitud dirigida per un diputat comunista va anar a



El company Pallach a la tribuna del Congrés

ocupar la prefectura. El partit comunista era en gran part l'inspirador d'aquest moviment i els seus elements més extremitistes creien que les pròximes eleccions vindrien a sancionar la victòria ja obtinguda al carrer. Els dirigents comunistes i en particular Togliatti, estaven tanmateix bastant preocupats, conscients de que s'havia de fer marxa enrera. Finalment el partit comunista acceptà de firmar amb els altres partits una treva electoral que feia patent l'inutilitat dels sacrificis de sang que s'havien demanat

a les masses populars. El partit socialista durant aquest any no va quedar al marge d'aquesta agitació i la seva direcció aprovà el 25 de juliol una resolució que declarava el PSI perfectament preparat per ser l'element propulsor d'aquesta lluita. Nenni en un discurs afirmava que no es podia defugir la lògica implacable de la lluita de classes, que totes les forces d'esquerra s'havien d'unir contra la dreta i que de «terza via non c'è». La escissió del Palazzo Barberini que veia

Segueix p. 2

EL TRIOMF ELECTORAL DEL PARTIT LABORISTA ANGLÉS : UNA VICTORIA de la DEMOCRACIA SOCIAL